

Recharging Ambition

Shiur# 503 | Feb 22nd 2025

קדושת לוי שמות פרשת משפטים

ומראה כבוד ה' כאש אוכלת כו' (כד, יז). דהנה האדם בעבודתו להשם יתברך בתורה ובמצות מביא תענוג גדול למעלה. וכשאדם רוצה לידע אם השם יתברך יש לו תענוג מעבודתו, הבחינה הוא על זה, אם אדם רואה שלבו בוער כאש ומתלהב תמיד לעבוד אותו, ויש לו חשק ורצון בעבודת הבורא, אז בוודאי מוכח שהשם יתברך יש לו תענוג מעבודתו, ולכך מסייעין לו מן השמים, ושולחין לו מחשבות קדושות לתוך לבו. לזה אמר ומראה כבוד ה' כו', שהסימן כשירצה אדם לידע אם רואה כבוד ה' והקב"ה נהנה ממנו, ולזה 'כאש אוכלת', אם לבו בוער כאש. וקל להבין:

אלשיך פרשת ויקהל

או יאמר אל יעלה על רוחכם כי מה שתתנו הוא משלכם, כי לי הכסף ולי הזהב אמר ה' צבאות (חגי ב ח), כי אין ממונכם רק כנפקד אתכם. וזהו אומר קחו מאתכם כי לא שלכם הוא רק שהוא אתכם, וממנו תקחו תרומה לה'. ושמא תאמרו אם כן איפה אין אתם נותנים דבר, דעו כי שני דברים אתם נותנים: אחד נדיבות הלב, שני ההבאה. וזהו אומר כל נדיב לב יביאה.

מבית ומחוץ תצפנו (כה—יא)

כל תלמיד־חכם שאין תוכו **כברו** אינו תלמיד־חכם

(יומא ע"ב)

במסכת ברכות (כ"ח) מסופר, כי כשהיה רבן גמליאל נשיא הכרית

ואמר, שכל תלמיד שאין **תוכו כברו** אל יכנס לבית־המדרש. רק כאשר עברה הנשיאות לידי רבי אליעזר בן עזריה, סולק „שומר הפתח“ מדלת בית־המדרש וניתנה רשות לכל מי שרצה בכך, להיכנס וללמוד תורה. ואמנם עד מהרה נתווספו ארבע מאות ספסלים בבית־המדרש. קשה איפוא להבין, מי היה זה אותו „שומר הפתח“, שהיה מטוּגל להבחין בכל תלמיד אם **תוכו כברו**? הרי לשם כך עליו להיות ידע־מחשבות?

אמר על כך הרבי הזקן מסדיגורה ז"ל: באמת נסגרו דלתות בית־המדרש על מנעול ולא ניתן לאיש להיכנס. אולם, התלמיד שרצה במלוא הרצינות והשאיפה הפנימית להיכנס וללמוד תורה, היה נוקט בכל האמצעים והפעולות, היה פורץ גדרות וחותר חתירות, כדי לחדור פנימה (כגון הלל, שעלה על גג בית־המדרש ושמע דברי־תורה דרך הארובה). ואם עשה התלמיד הכל כדי שיוכל להיכנס, הרי זו ההוכחה הברורה ביותר **כי תוכו כברו...**

אומרים בשם האדמו"ר **מגור**, על הא דאמרו חז"ל למה רוצעין באוזן, **אוזן ששמע** על הר סיני לא תגנב והלך וגנב תרצע, ולמה באמת לא שמעה האוזן, אלא שחז"ל אמרו למה נבראת האליה כדי שאם יזדמן לאדם לשמוע דברים אסורים יכוף אותה לתוך אזנו ולא ישמע אבל הוא כנראה לא עשה כן רק האזין לדברים האסורים וליצנה אחת דוחה ק' תוכחות ולכך אזנו אינה יכולה לשמוע מה שנאמר בהר סיני.

”ועשית שניים כרובים זהב“ (כ"ה, יח)

כל כלי השרת במשכן ובמקדש מותר היה לעשותם מכל מיני המתכות בזמן שלא היה **זהב**. רק הכרובים חייבים היו להיות מזהב ואסור היה לעשותם מכל מתכת אחרת. **(מכילתא)**. כל כך למה? משום שהכרובים מסמלים את התינוקות הרכים (כרביא- דמות פרצוף תינוק להם) ולפיכך היה מקומם על ארון הלוחות.

אומר הרב **מאיר שפירא** זצ"ל מלובלין להשמיענו כי חובה היא לחנך את הילדים לתורה, וכיוון שהדברים אמורים בחינוך בני הנוער לתורה והקמת מוסדות מתאימים לכך- אזי אי אפשר לצאת ידי חובה בפרוטות של נחושת אלא דווקא בזהב.

Rabbi Dershowitz

משנה ברורה סימן נח ס"ק ד

ג' שעות - שכן דרך בני מלכים לעמוד אז ולהכי קרינן ביה עדיין ובקומך. ומונין אלו הג' שעות מזמן עמוד השחר כן כתב המ"א ודעת הגר"א משעת הנץ החמה ולענין לכתחילה אין נ"מ בזה דבלא"ה אסור לאחר וכנ"ל בסק"ג.

שו"ת אגרות משה אורח חיים חלק א סימן כד

בענין זמן קריאת שמע א' דחנוכה תשי"ז. מע"כ ידידי מו"ה ר' שלום הלוי קוגעלמאן שליט"א.

בדבר זמן ק"ש בשחרית הנה מנהג רוב מקומות שבמדינותינו רייסן וליטא וכן מנהג הישיבות היה עד שלש שעות מנץ החמה כשיטת הגר"א והגר"ז וכן הוא העיקר לדינא בכל הענינים ורק יחידים היו מחמירין לעצמן עד ג' שעות מעלות השחר, ובלוח יש לקבוע כעצם הדין.

ערוך השולחן אורח חיים סימן רנא סעיף ג

ומסתפרין כל היום אפילו מספר ישראל ואפילו מעשה אומן ואפילו בשכר כיון שהוא לכבוד שבת וניכר לכל שהוא לכבוד שבת ולא דמי לתקון בגדים שנתבאר [מג"א סק"ה] וכ"ש נטילת צפרנים שמותר כל היום והאריז"ל היה נזהר שלא לגלח אחר מנחה בע"ש וכ"ש בחול מטעם שלא התפלל עדיין מנחה וכשיטת הרי"ף והרמב"ם בסי' רל"ב ע"ש [עמג"א שם וא"ר] ויש מי שמפקפק מצד עצם דין מלאכה בע"ש אחר זמן מנחה לבלי לגלח אחר חצות [ע' בהגר"א] והעולם אין נוהגין כן וכתב רבינו הרמ"א שיש לאדם למעט קצת בלימודו כדי להכין צרכי שבת עכ"ל ולכן אם אשתו מכנת בעדו אין לו למעט בלימודו [עמג"א סק"ו צ"ע] ובביטול תלמוד תורה יש להתיישב הרבה ובפרט האידינא שבעלי מלאכות אין מבטלין מלאכתן ק"ו לימוד התורה ואם לא בריתי וגו':